

Sygn. akt III AUa 704/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Krzysztof Szewczak (spr.)
Sędziowie:	SA Bogdan Radomski SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2019 r. w Lublinie

sprawy J. B.

z udziałem zainteresowanej B. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o odmowę wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 5 października 2016 roku i 30 maja 2017 roku

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 1 marca 2018 r. sygn. akt VIII U 2366/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Krzysztof Szewczak Bogdan Radomski

III AUa 704/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. B. wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 5 października 2016 r. określającej wysokość należności z tytułu składek za okres od lipca 2004 r. do maja 2016 r. na koncie płatnika małżonka zobowiązanego – B. B.. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy podniósł, że od decyzji z dnia 5 października 2016 r. zostało wniesione odwołanie i aktualnie przed Sądem Okręgowym w Lublinie toczy się postępowanie odwoławcze.

W odwołaniu od tej decyzji J. B. domagał się jej zmiany poprzez stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 października 2016 r. W uzasadnieniu tego odwołania wnioskodawca podniósł, że organ rentowy wydał szereg decyzji, manipulując przy tym prawem. W sytuacji, gdy sprawa jest rozstrzygnięta decyzją, jego zdaniem, posługiwanie się przepisem art. 61a § 1 k.p.a. było niedopuszczalne, zaś gdy rozstrzygnięcie nie dotyczy decyzji ostatecznej, zastosowanie przepisu art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych było również niedopuszczalne. Stwierdzenie natomiast na podstawie art. 156 § 1 k.p.a. nieważności decyzji nie wymaga jej ostateczności.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie odwołania.

Sprawa, w której postępowanie zostało wszczęte na skutek wniesienia powyższego odwołania, została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Lublinie pod sygnaturą VIII U 2366/17.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. B. wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 30 maja 2017 r. określającej wysokość należności z tytułu składek za okres od czerwca 2016 r. do lutego 2017 r. na koncie płatnika małżonka zobowiązanego – B. B.. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy podniósł, że od decyzji z dnia 5 października 2016 r. zostało wniesione odwołanie i aktualnie przed Sądem Okręgowym w Lublinie toczy się postępowanie odwoławcze.

W odwołaniu od tej decyzji J. B. domagał się jej zmiany poprzez stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 maja 2017 r. W uzasadnieniu tego odwołania wnioskodawca podniósł, że organ rentowy wydał szereg decyzji, manipulując przy tym prawem. W sytuacji, gdy sprawa jest rozstrzygnięta decyzją, jego zdaniem, posługiwanie się przepisem art. 61a § 1 k.p.a. było niedopuszczalne, zaś gdy rozstrzygnięcie nie dotyczy decyzji ostatecznej, zastosowanie przepisu art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych było również niedopuszczalne. Stwierdzenie natomiast na podstawie art. 156 § 1 k.p.a. nieważności decyzji nie wymaga jej ostateczności.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie odwołania.

Sprawa, w której postępowanie zostało wszczęte na skutek wniesienia odwołania od decyzji z dnia 30 maja 2017 r., została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Lublinie pod sygnaturą VIII U 2367/17.

Postanowieniem z dnia 1 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawy sygn. akt VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2018 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołania od obu powyższych decyzji.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że organ rentowy decyzją z dnia 5 października 2016 r. stwierdził, że na koncie B. B. figuruje zadłużenie w kwocie 80 761,85 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od lipca 2004 r. do maja 2016 r. Od decyzji z dnia 5 października 2016 r. ubezpieczony J. B. wniósł odwołanie i aktualnie przed Sądem Okręgowym w Lublinie toczy się postępowanie w sprawie sygn. akt VIII U 3973/16, wszczęte na skutek wniesienia tego odwołania.

Sąd I instancji nadto ustalił, że ZUS decyzją z dnia 30 maja 2017 r. stwierdził, że na koncie B. B. figuruje zadłużenie w kwocie 9 862,20 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od czerwca 2016 r. do lutego 2017 r. Od decyzji z dnia 30 maja 2017 r. ubezpieczony J. B. wniósł odwołanie i aktualnie przed Sądem Okręgowym w Lublinie toczy się postępowanie w sprawie sygn. akt VIII U 1878/17, wszczęte na skutek wniesienia tego odwołania.

Ubezpieczony J. B. skierował do organu rentowego w dniu 18 lipca 2017 r. wniosek, w którym żądał stwierdzenia nieważności wszystkich decyzji zawierających roszczenia finansowe oraz obejmujących ubezpieczeniem jego firmę, wydanych wobec niego i jego firmy oraz jego żony.

W ramach rozpoznania żądania zgłoszonego w dniu 18 lipca 2017 r. ZUS wydał w dniu 9 sierpnia 2017 r. decyzje zaskarżone w sprawie niniejszej.

Sąd I instancji podniósł, że istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do oceny zasadności odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organu rentowego z dnia 5 października 2016 r. oraz z dnia 30 maja 2017 r. w świetle przepisów art. 61a § 1 k.p.a. oraz art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zwrócił uwagę na to, że ostatnio powołany przepis ma zastosowanie jedynie do decyzji ostatecznych, tj. takich, od których strony nie wniosły odwołania w trybie określonym w art. 477⁹ k.p.c. albo nie podważyły ich skuteczności w inny sposób przewidziany przepisami prawa. Od decyzji z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r., stwierdzenia nieważności których wnioskodawca domaga się w sprawie niniejszej, zostały wniesione przez J. B. i B. B. odwołania, które są rozpoznawane przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawach sygn. akt VIII U 3973/16 oraz VIII U 1878/17. Oznacza to, że określony w art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych warunek ostateczności tych dwóch ostatnio powołanych decyzji nie został spełniony.

Sąd Okręgowy podkreślił, że bezsporna okoliczność, iż decyzje objęte żądaniem stwierdzenia ich nieważności nie są ostateczne, sprawia, że wykluczona jest możliwość ich weryfikacji w nadzwyczajnym postępowaniu określonym w ostatnio powołanym przepisie. W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Okręgowego, prowadzenie postępowania dowodowego w sprawie niniejszej było zbędne. W związku z tym postanowieniem z dnia 1 marca 2018 r. Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w sprawie niniejszej przez wnioskodawcę oraz zainteresowaną B. B..

Mając na uwadze wyniki wstępnego badania sprawy, w tym treści złożonych przez strony pism procesowych, a także analizy zgromadzonego materiału procesowego oraz, że postępowania odwoławcze dotyczące decyzji ZUS z dnia 5 października 2016 r. i 30 maja 2017 r. są w toku, Sąd Okręgowy uznał, że zachodziły przesłanki do rozpoznania sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym. Sąd I instancji powołał przy tym przepis art. 148¹ k.p.c.

Sąd I instancji podkreślił, że toczące się przed Sądem Okręgowym w Lublinie postępowania w sprawach sygn. akt VIII U 3973/16 oraz VIII U 1878/17 są przeszkodą procesową do wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, odwołania od których są przedmiotem obu tych postępowań sądowych.

Sąd Okręgowy zacytował następnie treść przepisu art. 61a § 1 k.p.a. i podkreślił, że wobec zaskarżenia decyzji ZUS z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r. i nie zakończenia postępowań odwoławczych dotyczących tych decyzji, postępowanie o stwierdzenie nieważności w/w decyzji nie może być wszczęte.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołania.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony J. B.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, wnioskodawca zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania:

a/ poprzez niedopuszczalne połączenie odwołań od różnych decyzji w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia;

b/ art. 325 k.p.c. poprzez niewskazanie protokolanta w sentencji wyroku;

c/ poprzez naruszenie zasady jawności postępowania sądowego określonej w art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także art. 471 k.p.c., co przejawiało się w rozpoznaniu sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym;

d/ poprzez niedołączenie do akt sprawy niniejszej akt ubezpieczonego oznaczonych numerem PESEL, spełniających wymagania określone w art. 34 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co wraz z rozpoznaniem sprawy na posiedzeniu niejawnym doprowadziło do nieważności postępowania.

Ubezpieczony J. B. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i obu poprzedzających go decyzji organu rentowego, ponieważ wydanie tych decyzji było zbędne ze względu na brak na etapie postępowania administracyjnego precyzyjnie sformułowanych wniosków i żądań.

Apelant wnosił nadto o wyłączenie od rozpoznania sprawy niniejszej wszystkich sędziów Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którzy badali i rozstrzygali jego sprawy, w tym: Elżbiety Gawdy, Elżbiety Czai, Barbary Mazurkiewicz-Nowikowskiej, Małgorzaty Pasek i Małgorzaty Rokickiej-Radoniewicz.

Na rozprawie apelacyjnej wnioskodawca dodatkowo kwestionował pełnomocnictwo procesowe udzielone radcy prawnemu do reprezentowania organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym, ponieważ pełnomocnictwo to zostało udzielone przez dyrektora Oddziału ZUS, a nie zostało przedstawione pełnomocnictwo udzielone temuż dyrektorowi przez Prezesa ZUS, upoważniające do udzielania pełnomocnictw procesowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Przystępując do oceny zarzutów przedstawionych w apelacji w pierwszej kolejności należy się odnieść do mającego najbardziej doniosłe znaczenie dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy niniejszej zarzutu nieważności postępowania. Apelant upatrywał jej w, jego zdaniem, niedopuszczalnym, łącznym rozpoznaniu spraw sygn. akt VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17, wszczętych na skutek wniesienia przez niego odwołań od obu powołanych na wstępie decyzji z dnia 9 sierpnia 2017 r. Nieważność postępowania, zdaniem ubezpieczonego, zachodziła również ze względu na niewskazanie protokolanta w sentencji zaskarżonego wyroku, a także ze względu na rozpoznanie sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym, wbrew wynikającemu z art. 471 k.p.c. nakazowi rozpoznania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych na rozprawie. Nieważność postępowania, zdaniem apelanta, zachodziła także ze względu na nienależyte umocowanie pełnomocnika organu rentowego.

Przyczyny nieważności postępowania zostały w sposób wyczerpujący wymienione w art. 379 k.p.c. Ze wskazanych w apelacji przyczyn nieważności postępowania tylko nienależyte umocowanie pełnomocnika strony zostało wymienione w art. 379 pkt 2 k.p.c. W związku z tym należało dokonać oceny czy pełnomocnik reprezentujący organ rentowy na rozprawie apelacyjnej był należycie umocowany. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rozprawie apelacyjnej był reprezentowany przez radcę prawnego I. W., która złożyła pełnomocnictwo udzielone jej przez dyrektora Oddziału ZUS w L. (k. 188). Zdaniem ubezpieczonego ten pełnomocnik nie był należycie umocowany, ponieważ nie przedstawił Sądowi Apelacyjnemu pełnomocnictwa udzielonego dyrektorowi Oddziału przez Prezesa ZUS, z którego wynikałoby upoważnienie do udzielania radcom prawnym pełnomocnictw procesowych. Tak sformułowany zarzut nie mógł być uznany za trafny, ponieważ zarówno w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnik organu rentowego był należycie umocowany. Podejmował on wszystkie łączące się ze sprawą niniejszą czynności procesowe na podstawie prawidłowo udzielonego mu przez dyrektora Oddziału ZUS w L. pełnomocnictwa procesowego. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 476 § 4 pkt 1 k.p.c. organem rentowym jako stroną w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych są jednostki organizacyjne ZUS określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, właściwe do wydawania decyzji w sprawach świadczeń. Stosownie natomiast do art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 300 ze zm.) w skład ZUS wchodzi: 1/ centrala; 2/ terenowe jednostki organizacyjne. Zgodnie z art. 74 ust. 5 ostatnio powołanej ustawy minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, na wniosek Prezesa Zakładu, zaopiniowany przez Radę Nadzorczą Zakładu, nadaje w drodze rozporządzenia, statut Zakładowi, w którym określa w szczególności: 1/ strukturę organizacyjną Zakładu oraz zakres rzeczowy działania centrali i terenowych

jednostek organizacyjnych Zakładu; 2/ tryb funkcjonowania i kompetencje organów Zakładu. W wykonaniu tej delegacji ustawowej Minister Pracy i Polityki Społecznej rozporządzeniem z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie nadania statutu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 18, poz. 93) nadał statut Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych stanowiący załącznik tego rozporządzenia (§ 1 rozporządzenia). Zgodnie z § 2 statutu ZUS jednostkami organizacyjnymi Zakładu są m.in. oddziały. Oddziałem kieruje dyrektor (§ 8 ust. 2 statutu ZUS). Zgodnie natomiast z § 10 ust. 1 pkt 1, 4 i 5 statutu ZUS zakres rzeczowy działania terenowych jednostek organizacyjnych Zakładu obejmuje stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych (pkt 1), dochodzenie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń (pkt 4) oraz dochodzenie należnych składek i opłat (pkt 5). Z kolei z § 9 statutu ZUS wynika, że szczegółową organizację terenowych jednostek organizacyjnych Zakładu określa regulamin organizacyjny Zakładu. Stosownie natomiast do § 28 ust. 1 pkt 1 i 2 Regulaminu organizacyjnego ZUS do kompetencji dyrektora oddziału ZUS należy w szczególności kierowanie oddziałem (pkt 1) oraz reprezentowanie oddziału (pkt 2). Z powyższych regulacji jasno więc wynika, że dyrektor Oddziału ZUS w L. był upoważniony do udzielenia radcy prawnemu pełnomocnictwa do reprezentowania tegoż Oddziału jako organu rentowego w rozumieniu art. 476 § 4 pkt 1 k.p.c. w sprawie niniejszej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2011 r., I UK 78/11 – LEX nr 1084699).

Trzy pozostałe przyczyny mające skutkować nieważnością postępowania, które zostały wskazane w apelacji, a mianowicie rozpoznanie sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym, niewskazanie protokolanta w sentencji zaskarżonego wyroku oraz połączenie dwu w/w spraw, w których postępowania zostały wszczęte na skutek odwołań wniesionych od dwóch decyzji wydanych przez organ rentowy w dniu 9 sierpnia 2017 r., nie zostały wymienione w art. 379 k.p.c., o czym była już wyżej mowa. W tej sytuacji można jedynie dokonać ich oceny pod kątem tego, czy stanowią one uchybienia procesowe mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący rozpoznania sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym, to w okolicznościach sprawy niniejszej nie mógł być on uznany za uzasadniony. Możliwość rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym została bowiem przewidziana w art. 148¹ k.p.c. Stosownie do art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym m.in. gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji zastosowanie powołanego ostatnio przepisu nie zostało wyłączone w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Powołany w apelacji przepis art. 471 k.p.c. nie ustanawia zasady, że sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych są rozpoznawane wyłącznie na rozprawie. W przepisie tym został jedynie określony termin wyznaczenia rozprawy, ale rzecz jasna tylko w tych sprawach, w których jej przeprowadzenie sąd uzna za konieczne. W ocenie Sądu Apelacyjnego wstępne badanie sprawy, po złożeniu przez strony pism procesowych, analiza zgromadzonego materiału procesowego, w tym akt spraw sygn. VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17, w których postępowania są w toku, w pełni dawały Sądowi Okręgowemu podstawy do rozpoznania sprawy niniejszej na posiedzeniu niejawnym. Wobec ustalenia, że postępowania w obu ostatnio powołanych sprawach nie zostały prawomocnie zakończone, co oznacza, że zaskarżone w tych sprawach decyzje organu rentowego z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r. nie są ostateczne, Sąd Okręgowy prawidłowo oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez ubezpieczonego. W tej sytuacji przeprowadzenie tych dowodów nie było niezbędne do prawidłowego rozpoznania sprawy niniejszej i w istocie prowadziłyby jedynie do niepożądanego przewlekłości postępowania. Z tych samych względów Sąd Apelacyjny oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez ubezpieczonego w toku postępowania apelacyjnego.

Zarzut naruszenia art. 325 k.p.c. poprzez niewskazanie protokolanta w sentencji zaskarżonego wyroku również nie mógł być uznany za uzasadniony. Konsekwencją bowiem wydania przez Sąd I instancji zaskarżonego wyroku na posiedzeniu niejawnym było to, że z tego posiedzenia nie został sporządzony protokół. W związku z tym brak było podstaw do wskazania protokolanta w sentencji tego wyroku.

Połączenie spraw sygn. akt VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, z uwagi na przedmiot postępowania w nich, zdaniem Sądu Apelacyjnego, znajdowało w pełni uzasadnienie w treści art. 219 k.p.c. Przepisy regulujące odrębne postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie przewidują, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, wyłączenia stosowania ostatnio powołanego

przepisu w tych sprawach. Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt III AUa 487/09, na które powołała się apelacja, nie wyraził poglądu o niedopuszczalności stosowania art. 219 k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Jedyne w tej konkretnej sprawie nie uznał za uzasadnione zarządzenie połączenia czterech spraw z odwołań od czterech decyzji do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, ze względu na przedmiot postępowania w każdej z tych spraw. Sąd Apelacyjny podniósł przy tym, że każda z tych czterech spraw mogła być rozpoznawana odrębnie, a wyrokowanie w każdej z nich nie było uzależnione od uprzedniego zakończenia postępowania w żadnej z nich.

Apelant zarzucił również, że organ rentowy nie przedstawił Sądowi I instancji oryginalnych i kompletnych akt ubezpieczonego, odpowiadających wymaganiom określonym w art. 34 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zdaniem ubezpieczonego organ rentowy kopiując jego pismo, które wpłynęło do ZUS Oddziału w L. w dniu 18 lipca 2017 r. i następnie mnożąc sprawy, rażąco naruszył przepisy prawa. Z kolei Sąd Okręgowy, zdaniem apelanta, nie ustalił, czy w postępowaniu administracyjnym były zgłaszane przez niego żądania, jeżeli tak to kiedy i czego one dotyczyły oraz czy uprawniały ZUS do wydania zaskarżonych decyzji. Przystępując do oceny tak sformułowanego zarzutu w pierwszej kolejności należy zauważyć, że powołany wyżej przepis art. 34 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych reguluje gromadzenie informacji na kontaktach ubezpieczonych i na kontaktach płatników składek. Przepis ten nie określa natomiast sposobu prowadzenia przez organ rentowy akt postępowania administracyjnego. Oczywiście informacje zawarte na tych kontaktach, o czym stanowi art. 34 ust. 2 ostatnio powołanej ustawy, mogą zostać przekazane do danego postępowania administracyjnego w celu załączenia do akt tego postępowania w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego i wówczas są środkiem dowodowym zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Akta konkretnego postępowania administracyjnego powinny zawierać tylko te dokumenty, w tym informacje zawarte na koncie ubezpieczonego w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, które są niezbędne do wydania decyzji przez organ rentowy. Należy mieć tu również na uwadze, że zgodnie z art. 477⁽⁹⁾ § 2 k.p.c. organ rentowy przekazuje do sądu odwołanie wraz z aktami sprawy, tj. z aktami postępowania administracyjnego, a nie z aktami ubezpieczonego, jak podniesiono w apelacji.

Co do zarzutu naruszenia prawa przez organ rentowy mającego przejawiać się w kopiowaniu pisma ubezpieczonego z dnia 18 lipca 2017 r. i mnożeniu w ten sposób spraw, to należy stwierdzić, że jest on niezrozumiały wobec kategorycznej treści tego pisma: „żadam stwierdzenia nieważności wszystkich decyzji zawierających roszczenia finansowe oraz obejmujących ubezpieczeniem moją firmę, wydanych wobec mnie i mojej firmy oraz mojej żony”. Nie może ulegać najmniejszej wątpliwości, że obie wyżej powołane decyzje organu rentowego z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r. należą do decyzji, które obejmuje żądanie sformułowane w piśmie ubezpieczonego z dnia 18 lipca 2017 r.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut, że Sąd I instancji nie ustalił, czy w postępowaniu administracyjnym zostały zgłoszone żądania i wnioski oraz czego one dotyczyły i czy uprawniały ZUS do wydania zaskarżonych decyzji na wniosek strony, to on również nie mógł być uznany za trafny. Cytowana wyżej treść żądania zgłoszonego w piśmie z dnia 18 lipca 2017 r. wskazuje jaki był jego przedmiot. Zgłoszone w apelacji wątpliwości w tym zakresie są niezrozumiałe, tym bardziej jeśli weźmie się pod uwagę, że zostały zgłoszone przez przedsiębiorcę prowadzącego od wielu lat pozarolniczą działalność gospodarczą, od którego należy oczekiwać wykazania się odpowiednią precyzją przy formułowaniu żądań i wniosków związanych z tą działalnością.

Odnosząc się do ostatniej wątpliwości zgłoszonej w apelacji, a mianowicie czy ZUS na wniosek strony mógł wydać z urzędu obie zaskarżone decyzje, należy kategorycznie stwierdzić, że wniosek strony nie był tu przeszkodą do wydania z urzędu przez organ rentowy tych decyzji. Z powołanego w apelacji przepisu art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że wskazane w nim decyzje unieważniające wcześniejsze, ostateczne decyzje Zakładu, podejmowane są z urzędu. Nie oznacza to jednak, że strona zainteresowana unieważnieniem ostatecznej decyzji organu rentowego, nie może składać wniosków o wszczęcie postępowania z urzędu. Wniosek jej w takim przypadku należy potraktować jako wniosek o wszczęcie postępowania z urzędu. Niewątpliwie miał to na uwadze organ rentowy wydając obie zaskarżone decyzje.

Treść uzasadnienia apelacji pozwala na stwierdzenie, że ubezpieczony kwestionował również dokonaną przez Sąd I instancji wykładnię i zastosowanie powołanego wyżej przepisu art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tym przepisem decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Z regulacji zawartej w tym przepisie wynikają dwa wnioski, po pierwsze, decyzja, do której ma być zastosowany nadzwyczajny tryb wzruszania decyzji, musi być ostateczna oraz po wtóre, z przewidzianego w 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych trybu uchylania, zmiany lub unieważnienia decyzji ostatecznych zostały wyłączone decyzje, od których zostały wniesione odwołania do właściwego sądu (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., I UZP 3/10 – OSNP 2011, nr 17-18, poz. 233). W rezultacie weryfikacja takich decyzji w sposób wskazany w ostatnio powołanym przepisie jest niedopuszczalna.

W sprawie niniejszej nie było sporne, że od decyzji z dnia 5 października 2016 r. oraz z dnia 30 maja 2017 r. zostały wniesione odwołania, które są przedmiotem rozpoznawania przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawach sygn. akt VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17. Ta okoliczność sprawia, że brak jest podstaw do zastosowania nadzwyczajnego trybu unieważnienia obu ostatnio powołanych decyzji organu rentowego określonego w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Reasumując należy stwierdzić, że zarzuty przedstawione w apelacji ubezpieczonego, a koncentrujące się głównie na nieoparciu się przez organ rentowy i Sąd I instancji przy wydawaniu decyzji z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r., a także zaskarżonego wyroku, na materiale zgromadzonym w oryginalnych aktach ubezpieczonego, nie mogły być uznane za uzasadnione. Skoro okolicznością bezsporną jest, że od decyzji objętych żądaniem unieważnienia zostały wniesione odwołania do Sądu Okręgowego w Lublinie, które są rozpoznawane w sprawach sygn. akt VIII U 2366/17 oraz VIII U 2367/17, to wykluczona jest możliwość unieważnienia tych decyzji w nadzwyczajnym trybie przewidzianym w 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z kolei to prowadzi do wniosku, że wobec spełnienia tej negatywnej przesłanki, prowadzenie postępowania dowodowego na inne okoliczności, aniżeli ta, czy od decyzji z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r. zostały wniesione odwołania do właściwego sądu, było zbędne. Należy z całą mocą podkreślić, że przedmiotem postępowania dowodowego są jedynie fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym wyraźnie stanowi art. 227 k.p.c. Zgłaszane przez strony dowody, w tym również dowody z dokumentów, na inne okoliczności, nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, czy też na okoliczności bezsporne, nie muszą być uwzględniane przez sąd rozpoznający daną sprawę. W związku z tym, że ubezpieczony w toku postępowania w sprawie niniejszej zgłosił wnioski dowodowe na inne okoliczności, aniżeli ta, czy od decyzji z dnia 5 października 2016 r. oraz 30 maja 2017 r. zostały wniesione odwołania do właściwego sądu, nie mogły być one uwzględnione.

Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu, a apelacja ubezpieczonego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.